

AGNESE LĪCĪTE

VASARAI

Mazliet romantikas -
Vai tas par daudz prasīts?
Saules vārds
Lietū nepasacīts...

Ziedu baltajā jūrā
Sirds maldīties brīdi steidz.
Vasara, mīļā, labā,
Tev tik daudz kas vēl jāpaveic...

Dāvini mākoņus baltos,
Kas augstu debesīs kāpj,
Lai lietus ar pelēkām lāsēm
Sirdi vēl nepiekrāpj.

Dāvini sārtu rozi,
Kas dvēselei cerību nes -
Būs mīlestība
Uz gaišās pasaules.

Vasara, koši zaļā,
Dāvini smaidu vienu,
Kad zibens spožā seja
Izgaismo lietainu dienu.

Es jau nemaz neprasu daudz -
Tas tikai tāds nieks -
Lai ikvienai dzīves dienai
Vasaras pieskāriens!

LAIMĪGĀ ZEME

Pacelties spārnos un aizlidot...
Tālu, cik tālu vien var!
Lai izgaist viss zilajos mākoņos,
Kas mani sāpīgi skar.

Ar tauriņiem lietū dejojot,
Ar putniem dziesmu sākt,
Lai atpakaļ uz šīs zemes
Vairs nebūtu jānokāpj!

Ar sauli paslēpes spēlēt,
Ar zvaigznēm sapņos grimt.
Jo zinu - dzīvei uz zemes
Kā fēniksam neatdzimt!

Skumji, bet notiek tā -
Reiz bērnības pasaka zūd...
Nevar smeļoties raudāt,
Jo sirds un dvēsele jūt!

Dāvini saulainu dienu -
Tepat, uz zemes šīs!
Lai mani sapņi un ilgas
Aizlido debesīs...

ĒRKŠĶU CEĻŠ

Es meklēšu laimi starp lietus lāsēm,
Starp rozes ēkšķiem, kas sāpīgi dur.
Es meklēšu laimi virs jūras putām,
Zem augstiem kalniem, kas pasauli tur.

Es meklēšu prieku baltajā miglā,
Zaļajā zālē, kur vijoles skan.
Es meklēšu prieku čukstošā vējā,
Zem jasmīnu krūma, kas saldi tvan.

Es meklēšu cerību vasaras plaukstās,
Starp lilijām sārtām, kas kvēli zied.
Es palūgšu vasarai saules spārnus
Un lūgšu tai klusi, lai neaiziet...

Ērkšķains un sāpīgs ceļš pasaulē ejot,
Zaudējot, iegūstot, raudot un smeļot...
Kas zina, ko rītdiena atnest man spēs -
Vēl mirkli deļošu zelta piemenēs!

...SPĒLĒJAS PAVASARIS...

Aiz sārta apvāršņa saule
Ir miegā grimusi jau.
Skaistāku dziesmu par mūsu
Neviens vēl dziedājis nav.

Vēl krītošas zvaigznes ēnā
Sirds mazliet straujāk pukst.
Vai atļausi šādā mirklī
Patiesu laimi just?

Ieklausies sapņu mūzikā,
Ko lapās vējš spēlē mums.
Ieskaties pļavā rasotā,
Kur mīt mūsu noslēpums.

Ar baltiem taureņu spārniem
Ir šonakt glāstīta nakts.
Ar zvaigžņu zilgano gaismu
Skan dziesmas pēdējā takts.

Pieklauj mani sev cieši klāt,
Lai nezustu sapnis šis,
Jo manā dvēselē atkal
Spēlējas pavasar's...

PASACIŅA

Pāri pļavām, cauri siliem,
Pretī kalniem vēsi ziliem
Saules zaķēns zelta ķepām
Uzlūdz saulīti uz dejām.

Sienāzēns ar zaļiem spārniem
Spēlē vijolīti bērniem.
Sienāzīte smilgā garā
Dziesmiņu dzied ezermalā.

Spāre spārniem sudrabotiem
Spēlē paslēpes ar odiem.
Meža pīle dīķa krastā
Sūta ziņu ūdens pastā.

Brūklenes ar rozā vaigiem
Apber sūnas mīļiem smaidiem.
Pļavā ziedos dzeltensārtos
Bītes maldās buramvārdos.

Taurenītis spārniem baltiem
Sauļojas uz mēness tiltiem.
Mākoņaitas debess jumā
Peldas zilā saldējumā.

Vakarā, kad sudrabmiglā
Rozes iemieg sapņu miegā,
Mēness novēl labu nakti
Un sāk deju zvaigžņu taktī...

VAI VISS REIZ BŪS PATEIKTS?

Vai būs reiz diena,
Kad nebūs ko teikt,
Kad darbus un nedarbus
Varēs klusumā veikt?

Kad cīrulis debesīs
Bez dziesmas skries,
Un upes klusējot
No krastiem ies?

Kad vēja dziesmu
Vien sajust spēs,
Un lietus čukstus
Dzirdēt nevarēs?

Kad bites bez balss
Lidos medu vākt,
Un gailis bez dziesmas
Pratīs modināt?

Kad klusējot pulkstenis
Mūžību skaitīs,
Un strazda dziesmu
Kāds veltīgi gaidīs?

Nebūs tā, ka nebūs nekā,
Jo grūti ir dzīvot klusumā.
Ir brīnums dzirdēt, redzēt un just...
Mūsu pasaulei nekad neapklust...

LEDUS SIRDS

Tev sirds vietā akmens,
Dvēselē - nakts,
Kaut skan mūsu dziesmas
Pēdējā takts.

Es nevēlos atgriezties,
Tu - projām iet.
Mūsu dzīves saule
Atvarā riet.

Es nicinu tevi,
Tu mani nīsti,
Kaut zinu - tu bieži
Mūsu atmiņās klīsti.

Kas notika toreiz,
Kad izgaisa viss?
Kad sākās un beidzās
Mūsu pavasaris?

To nevēlos zināt,
Domāt, atcerēties...
Jo nekad nespēšu
Tev atkal uzticēties.

Tev akmens dvēsele,
Man - ledus sirds.
Mūsu atmiņu stāsts
Dzīļi atvarā mirdz...

CIK TĀLU DRĪKST IET?

Mūsu sapņi sniega dejā,
Mūsu ilgas - vēja dzejā.
Ievas ziedos upes krastā
Mūsu laime neatrastā.

Prieks, ko aiznes putnu spārni,
Debesīs, kas skumjām pāri.
Mīlestība saules staros -
Uzplaukst tikai pavasaros.

Ticību, ko vajag daudz
Draudzība par savu sauc,
Bet lai veiksmi baudīt spētu
Vajag grēku - mazliet svētu.

Cik liels pārsteigums
Ir starp abiem mums?
Tas ir noslēpums -
Tas nav jādzird jums!
Cik gan tālu var iet
Un tomēr neaiziet?
Kur robeža tā,
Kur beidzas draudzība?

VARBŪT TOMĒR?

Nemeklē mani - es slēpjos,
Un varbūt slēpšos vēl rīt...
Jo vakar tomēr tu mani
Nespēji iepazīt.

Tev atvēru savu sirdi,
Bet tu neprati lasīt to,
Un tādēļ šodien tev liegšu
Saukt mani par mīļoto!

Ja tomēr tu nepadosies,
Es vienmēr būšu - kaut kur!
Vien meklē un atradīsi -
Kur vasara pasaku bur...

Es būšu sārtajos ķiršos,
Kas kvēl kā reibinošs skūpstis,
Es būšu sārtajās rozēs,
Kas reiz jau nobūra mūs.

Es būšu pelēkā lietū,
Kas dziedāt aiz loga prot,
Es būšu steidzīgā svīrē,
Kas aizmigt māc lidojot.

Es būšu zeltainā liepā,
Kas smaržojot saulē mirdz.
Es būšu ikvienā sapnī,
Kur maldīsies tava sirds.

Nāc - atrodi mani un mīli,
Kamēr vasarā spēlējos es!
Būs rudenim citādi stāsti
Un košākas papardes!

TIKAI JĀNOTIC - UN VISS ĪSTENĪBA TOP

Par mākoņu balles dejām,
Par pīpeņu zelta sejām,
Par visu, kas bijis starp mums,
Vēsta šis noslēpums.

Starp madaru sniegu balto,
Starp aizliegto un starp ļauto,
Starp paparžu lapām zaļām
Mēs saprātu neatradām...

Starp zeltītiem saules stariem,
Starp kliecīgu dzērvju bariem,
Un zilajās ezeru acīs
Šis atmiņas neizgaisīs...

Kas tagad un kas būs vēl,
Kas bijis - tas sirdī kvēl...
Mirdz zeme, mirdz debesis -
Saulgriežos iespējams viss!

SAPŅU CEĻŠ

Pieskāries tauriņa spārnām,
Vējš debesīs lido kluss.
Putekļus mākoņos griežot
Aizbrauc kāds autobuss.

Tur ceļo zudušie sapņi
Un gaisušās cerības.
To apturēt nespēs nekas -
Vien saulainas atmiņas.

Baltos ceriņu ziedos
Maigi skan bites stāsts.
Atgriežas atmiņas klusi,
Atgriežas zudušais glāsts.

Putniņš ar skanīgu balsi
Modina sirdi no miega.
Dejosim vasaras valsī,
Kamēr skan dziesmiņa liega.

Apstājies sapņu brauciens,
Gaisušas skumjās ilgas.
Vien laimes pasaku vilciens
Šūpo krastmalas smilgas...

SAPNIS

Klusē bērzu baltie stumbri,
Klusē vakars purpursārts,
Kad tu maigus vārdus čukstot
Sapnī klusi ciemos nāc.

Apklust putnu skaļās balsis,
Apsēm lapas kautri trīc.
Vēl es tavās jūtās reibstu,
Drīz jau ausīs saulains rīts.

Vēsa rasa zāli glāsta,
Migla zemi apsegt nāk.
Verot acis maigam skūpstam,
Sirdī rozēs ziedēt sāk.

Jasmīnziedu saldā smaržā
Klusi saule rītu sveic.
Nemodini mani tagad -
Man tik daudz kas jāpaveic!

Sapnis apburs, sapnis gaisīs,
Pelēks lietus drīz sāks līt...
Tomēr naktī atkal ceru
Tevi vēlreiz noskūpstīt!

VASARAS SKAISTĀKĀ NAKTS

Šim brīdim jasmīnu smarža,
Kas saldi reibināt prot,
Skaistajai vasaras naktij
Uz gadu prom aizejot.

Vēl zaros skan putnu balsis
Un papardes spoži mirdz,
Kad kaut kur zaļajās lapās
Brīnumā zudusi sirds.

Vēl kalnos priecīgais Līgo
Pār ziedošām pļavām skan.
Un Jāņuguns spožās liesmas
Uz brīdi pieder vien man.

Ar laimes spožajām krāsām
Ir šonakt greznots it viss -
Gan baltie pīpeņu ziedi,
Gan mākoņi debesīs.

Vēl mirklis - un atausīs rīts
Un brīnums būs gaisis jau,
Bet tauriņu spārniem sirdī
Vairs citas mājvietas nav.

Varbūt tas bija vien sapnis,
Naktī baltā kā piens,
Bet zvaigžņu mirdzumu acīs
Man neatņems vairs neviens!

IEMĀCI...

Iemāci putna dziesmu,
Kas baltajā ievā skan.
Iemāci vēja čukstus,
Kas pieneņu plāvā san.

Iemāci saules krāsā
Izkrāsot pelēko dienu.
Iemāci palikt gaismā
Tikai ar skatienu vienu.

Iemāci brīnumam ticēt
Un zvaigzni noturēt plaukstā.
Iemāci vasaru sajūst
Arī ziemas vakarā aukstā.

Iemāci dzīvi zīmēt
Saulrieta sārtajos toņos.
Iemāci laimi mīlēt
Ikdienas klusajos soļos.

Iemāci upes prieku,
Kad tā pār akmeņiem skrien.
Iemāci sapņiem ticēt,
Iemāci pieskarties tiem!

Iemāci pasaulē dzīvot,
Kad pārāk liela tā šķiet.
Iemāci mīlēt un piedot,
Lai dzīve prom neaiziet!